

τες φανταστικὰς χελώνας. Τοῦ δὲ εἰσερχομένου τὸ βλέμμα θαμβοῦσιν εὐθὺς αἱ μεγάλαι χρυσοῦφαντοι αὐλαῖαι τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, τὰ φλαμανδικὰ κεντήματα τοῦ δεκάτου ἐβδόμου, οἱ κίλλιδαντες τῆς ἐποχῆς τοῦ 17^{ου} Λουδοβίκου, αἱ ἐκ μαρμάρου προτομαί, τὰ ἐκ μαλαχίτου ἀγγεῖα, καὶ οἱ πίνακες τῆς νέας ἰταλικῆς σχολῆς. Ἐν μέσῳ τῶν πολυτίμων ἐκείνων σκευῶν διακρίνει τις ἐξ ἀνακλινητῶν καὶ ἐξ καθίσματα ἐκ γεγλυμμένου ἐπιχρύσου ξύλου, κοσμοῦμενα διὰ τοῦ αυτοκρατορικοῦ ἀστοῦ, καὶ προερχόμενα ἐκ τοῦ μεγάλου τοῦ Α' Ναπολέοντος ἐν τῇ νήσῳ Ἑλλάδα. Πλὴν αὐτῶν ὁ πρίγκιψ Ἀνατόλιος εἶχεν ἰδρύσει ἐν τῷ Ἀγίῳ Δονάτῳ ἀληθῆς ναπολεόντειον Μουσεῖον, ἐν ᾧ ὁλόκληρος σχεδὸν ἐκπροσωπεῖται ἡ τῶν Βοναπαρτῶν γενεά. Οὕτως ὑπάρχουσιν ἀναγεγραμμένα καὶ ἠριθμημένα ἐν τῷ καταλόγῳ: τριγες τοῦ Α' Ναπολέοντος, τοῦ βασιλέως τῆς Ῥώμης, τοῦ βασιλέως Ἰωσήφ, εἰς ὁδοῦ τοῦ Α' Ναπολέοντος, παιδός, χαρτοπίστρον ἐκ τεμαχίου ἀμμοκονιάματος τοῦ τάφου τῆς Ἀγίας Ἐλένης, καὶ τὸ σύμβολον ὅπερ ἔφερεν ὁ Ναπολεὼν ἐν ἔτει 1814, ὅτε ἀφίκετο εἰς Porto-Ferrajo...

»Μακρὰς ὥρας δύναται τις νὰ δαπανήσῃ φυλλομετρῶν τὸν κατάλογον, οὗτινος μέγιστον μέρος κατέχουσιν ἰδίως οἱ πίνακες. Ἔργα τοῦ Rembrandt, τοῦ Tenier, τοῦ Ruysdaël, τοῦ Van Dyck, τοῦ Rubens, τοῦ Τιτιανῦ, τοῦ Κορρέσιου, καὶ ἄλλων νεωτέρων πληροῦσι τὰς πινακοθήκας τῆς ἐπαύλεως Δεμίδωφ· ἀφρονουσι δὲ μάλιστα οἱ πίνακες τῆς φλαμανδικῆς σχολῆς. Ἐκτὸς δὲ τῶν καλλιτεχνικῶν αὐτῶν ἀριστουργημάτων, βρῖθουσιν ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν τοῦ Ἀγίου Δονάτου κειμήλια ἱστορικὰ, σπάνια καὶ βαρῦτιμα, ὅποια ἐν παραδείγματι ὁ νυμφικὸς νάρθηξ, ὁ δὲ 10^{ος} Λουδοβίκος παρήγγειλεν εἰς Boule ἐπὶ τῷ γάμῳ τοῦ μεγάλου Δελφίνου, καὶ τὸ ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ 15^{ου} σχεδιασθὲν καὶ εἰς τὴν μνηστῆν αὐτοῦ ἔτι Μαρίαν Ἀντωνιέτταν προσενεχθὲν μουσικὸν ἀγαλόγιον ἐκ σφυρηλάτου καὶ ἐκτύπου σιδήρου».

Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις ἡ ἡγεμονικὴ ἐκείνη ἔπαυλις, ἧς τὸ περιεχόμενον διεσκορπίσθη ἤδη ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἀρπαγὴν ἐναμίλλως ὑπὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν μουσειῶν καὶ τῶν πλουσιῶν συλλογῶν.

Σημειοῦμεν ἐν πέλει τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν, ὅτι ἡ πώλησις τῶν εἰκόνων ἀπέφερε πλείονα τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων φράγκων καὶ διήμερος δημοπρασία μέρους μόνον τῶν λοιπῶν κειμηλίων ἐν περίπῳ καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον. Α.

Η ΚΑΚΗ ΣΚΕΨΙΣ

εἶνε ὁ πρόλογος τῆς κακῆς πράξεως.

Μὲ ὅλας τὰς θεωρίας τῶν σοφῶν καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν φιланθρώπων, ἀκόμη δὲν εὐρέθη ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ φάρμακον τῆς μέθης. Εἰς μάτην μετεχειρίσθησαν ὅλα τὰ συνήθη μέσα, ὅπως ἀποσοβῆθῃ τὸ φάσμα τοῦτο μὲ τοὺς πυριφλεγεις ὀ-

φθαλμοὺς, ὅπερ παράκωλύει τὴν πορείαν τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ σταματᾷ τὴν πρόδον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Αἱ καταστροφαι, ὅσας ἐπιφέρει τὸ πάθος τοῦτο εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις τοῦ λαοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, εἶνε τοσαῦται καὶ τοιαῦται, ὥστε ἐπὶ τέλος ἐδέησε νὰ προσέλθῃ καὶ αὐτὴ ἡ κυβέρνησις ἐπικουρος εἰς τὰς μέχρι τοῦδε ἀνισχύρους προσπάθειάς τῶν ἰδιωτῶν. Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νέου νόμου, ὅστις ἐπιψηφισθεὶς ὑπὸ τοῦ Κοινοβουλίου, ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου τοῦ 1880 ἔτους, πᾶς ὅστις φωραθῆ ἔκδοτος εἰς τὸ πάθος τῆς μέθης, θέλει ἐγκλείσθαι εἰς ἀποχωρητήριον ὡς φρενοβλαβῆς, ὅπου θέλει ἐπιβλέπεται, νοσοκομεῖται, καὶ, εἰ δυνατόν, θεραπεύεται ἐντὸς ἐνός ἔτους. Ἀλλ' ὅπως διὰ τοῦ νόμου τούτου, ὅστις ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται αὐθαίρετος, μὴ παραβλάπεται ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία, ἡ τόσον προσφιλὴς εἰς πάντα Ἀγγλον, εἶνε ἀνάγκη πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σωτηρίου τούτου ἀποκλεισμοῦ, νὰ γείνη ἡ αἴτησις τῆς φυλακίσεως ὑπὸ τῶν γονέων ἢ τῶν γειτόνων τοῦ πάσχοντος, αἵτινες ὀφείλουσι ν' ἀποδείξωσι τὸ πάθος τοῦ κατηγορουμένου, ἐκτὸς ἐὰν βυολογήσῃ τοῦτο αὐτὸς οὗτος. Αἱ δυσκολίαι ὅμως, ὅσας ὁ νόμος οὗτος θέλει ἀπαντήσῃ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ, θέλουσι καταστήσῃ αὐτὸν κατὰ πάσαν πιθανότητα ἀχρηστον. Η

Ὁ ἰατρὸς Ῥίχαρδστον, εἰς τῶν ἐνθέρμων θιασωτῶν αὐ μόνον τῆς ἐγκρατείας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπολύτου ἀπὸ τῶν ποτῶν ἀποχῆς, εὐρίσκειται πρό τινος, ὅπως καὶ ὁ περὶ μεθύσαν νόμος, περιπεπλεγμένος εἰς ἀδιέξοδον δίλημμα ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ σιρ Οὐάλτερ Τρεβέλιαν, ὅστις, ἐκ λεπτῆς τινὸς εἰρωνείας ἀγόμενος, ἐκκληροδότησεν εἰς τὸν ἰατρὸν ὁλόκληρον ἀποθήκην, περιέχουσαν οἶνον σπανιτάτους καὶ πολυτιμοτάτους. Τοιουτοτρόπως δ' ὁ ἰατρὸς εὐρίσκειται ἐκτεθειμένος εἰς πειρασμὸν ὄχι μικρότερον ἐκείνου, εἰς δὲν ἐξετέθη ὁ ἅγιος Ἀντώνιος. Ἀλλ' ὁ κληρονόμος, ὅπως καὶ ὁ ἅγιος, κατώρθωσε νὰ μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὸν πειρασμὸν, καὶ διὰ τῶν ἐφημερίδων παρακαλεῖ πάντα ὅστις ἔχει καρδίαν καὶ συνειδήσιν, νὰ τὸν συμβουλεύσῃ τί εἶνε τὸ καλύτερον νὰ κάμῃ τὸν θησαυρὸν του. Νὰ τὸν καταστρέψῃ, θὰ εἶνε ἀμαρτία· ἐὰν τὸν πωλήσῃ, θὰ κινδυνεύσῃ ἐκεῖνος, ὅστις θὰ τὸν ἀγοράσῃ· ἐὰν τὸν φυλάξῃ, κινδυνεύει ὁ ἴδιος. Ἀφίνομεν τὸν ἀναγνώστην νὰ φαντασθῇ εἰς ποῖαν ἀδιέξοδον ἀλληλογραφίαν περιπλάκη τοιουτοτρόπως ὁ ἀπερίσκεπτος ἰατρὸς, ὁ μὴ γνωρίζων πῶς νὰ διαθέσῃ τὸν πλοῦτόν του, καὶ συμβουλευθεὶς περὶ τούτου τὸ δημόσιον. Ἦς ἦτο ἐπόμενον, τὰ νοσοκομεῖα, αἱ φιλόπτωχοι ἐταιρίαι, οἱ ἀσθενεῖς, ἔσχον ἐκ περιτροπῆς τοὺς ἐνθέρμους τῶν συνηγόρους. Ἀλλὰ πῶς νὰ διανεῖμῃ ὁ ἰατρὸς εἰς τοὺς πτωχοὺς δηλητήριον, τὸ ὅποιον κατὰ